

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 157/2020
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Бојана Глишића и др, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Глишића, адвоката Вићентија Даријевића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину ЗК.77/18 од 09.09.2019.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1159/19 од 18.12.2019.године, у седници већа одржаној дана 20.02.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Глишића, адвоката Вићентија Даријевића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину ЗК.77/18 од 09.09.2019.године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1159/19 од 18.12.2019.године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину ЗК.77/18 од 09.09.2019.године окривљени Бојан Глишић, поред окривљеног АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године у коју му је урачунато и време проведено у притвору од 24.04.2017.године до 09.05.2018.године. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1159/19 од 18.12.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Зрењанину и бранилаца окривљених и пресуда Вишег суда у Зрењанину ЗК.77/18 од 09.09.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Бојана Глишића, адвокат Вићентије Даријевић поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1), члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и врати на поновни поступак или преиначи пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1159/19 од 18.12.2019.године, тако што ће усвојити жалбу браниоца изјављену против првостепене пресуде и окривљеног Бојана Глишића ослободити оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство седници било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу захтев за заштиту законитости оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП из разлога што се пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама овог законика не може заснивати, а с обзиром на друге доказе није очигледно да би и без тог доказа била донесена иста пресуда. Као незаконити доказ бранилац окривљеног означава материјал прикупљен по наредби Вишег суда у Зрењанину број 4КПП.ПОВ.30/17 у коме су садржане пресретнуте и транскриптоване СМС поруке и телефонски разговори, обзиром да је наредба којом се одређује тајни надзор комуникације, донета само према окривљеном АА, првоокривљеном у овом кривичном поступку и да се у наредби не спомиње другоокривљени Бојан Глишић, због чега је овако коришћен материјал, по основу наредбе, супротан одредби члана 166, 167. и 168. ЗКП.

По оцени Врховног касационог суда, бранилац у поднетом захтеву неосновано указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. Околности наведене у предметном захтеву одбрана окривљеног изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде, на страни два, став једанаест и страни три, став један и два, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата, и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Поред наведеног, образлажући напред наведену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац исту, образлаже и чињеничним наводима, указујући да окривљени Бојан Глишић, не само што није био обухваћен наредбом, него исти није ни разговарао са лицем, према којем је наредба издата, чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, обзиром да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, а која повреда закона, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. Међутим, наведену повреду бранилац окривљеног Бојана Глишића образлаже наводима да увидом, у све изведене доказе, произилази да је окривљени могао бити осуђен само за кривично дело из члана 246а став 1. КЗ, обзиром да је неовлашћено држао у мањој количини за сопствену употребу херион, те да је у току поступка било неопходно доказати постојање објективних и субјективних елемената бића кривичног дела, чиме у суштини, поново, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представља дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, због чега је Врховни касациони суд у овом делу захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Поред изнетог, бранилац окривљеног формално означава и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, али образлажући исту, у суштини указује на повреду закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, обзиром да сматра да су, нижестепени судови поступили супротно одредбама члана 63. ЗКП, јер су у пресудама навели да се окривљеном Бојану Глишићу време проведено у притвору урачунава у казну затвора почев од 24.04.2017.године до 09.05.2018.године, на који начин окривљеном Бојану Глишићу у казну затвора није урачунато 16 дана, које је провео у притвору.

Међутим, повреда закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, која постоји, када су, поред осталог, повређене одредбе о урачунавању притвора, што се може отклонити применом члана 278. став 1. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, те је и у овом делу Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Глишића, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу одредбе члана 491. ЗКП, у односу на одбијајући део захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Бојана Глишића, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу којим је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић